

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ковальова Юрія Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини другої, частини п'ятої статті 170, частини другої статті 172, частини шостої статті 173 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
15 жовтня 2026 року
№ 281-1(П)/2026

Справа № 3-255/2026(510/26)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Юровська Галина Валентинівна – головуючий, доповідач,
Водянніков Олександр Юрійович,
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ковальова Юрія Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини другої, частини п'ятої статті 170, частини другої статті 172, частини шостої статті 173 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Ковальов Ю.Ю. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 8, 22, 24, частинам першій, четвертій, шостій статті 41, статтям 51, 55, частині другій статті 61,

статтям 62, 64 Конституції України (конституційність) пункт 3 частини другої, частину п'яту статті 170, частину другу статті 172, частину шосту статті 173 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з оспорюваними приписами Кодексу:

– Арешт майна допускається з метою забезпечення, зокрема, „конфіскації майна як виду покарання або заходу кримінально-правового характеру щодо юридичної особи“ (пункт 3 частини другої статті 170);

– „у випадку, передбаченому пунктом 3 частини другої цієї статті, арешт накладається на майно підозрюваного, обвинуваченого, засудженого або юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, за наявності достатніх підстав вважати, що суд у випадках, передбачених Кримінальним кодексом України, може призначити покарання у виді конфіскації майна або застосувати до юридичної особи захід кримінально-правового характеру у виді конфіскації майна“ (частина п'ята статті 170);

– „клопотання слідчого, прокурора, цивільного позивача про арешт майна, яке не було тимчасово вилучене, може розглядатися без повідомлення підозрюваного, обвинуваченого, іншого власника майна, їх захисника, представника чи законного представника, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, якщо це є необхідним з метою забезпечення арешту майна“ (частина друга статті 172);

– „ухвалу про арешт тимчасово вилученого майна слідчий суддя, суд постановляє не пізніше сімдесяти двох годин із дня надходження до суду клопотання, інакше таке майно повертається особі, у якої його було вилучено“ (частина шоста статті 173).

2. Зі змісту конституційної скарги та доданих до неї матеріалів убачається таке.

Слідчий суддя Вищого антикорупційного суду ухвалами від 1 липня 2026 року та від 3 липня 2026 року задовольнив клопотання детектива Національного антикорупційного бюро України та наклав арешт [з тимчасовим

позбавленням власника (володільця) права на відчуження та розпорядження] на майно, що належить Ковальову Ю.Ю., а саме будівлю та грошові кошти.

Не погодившись із вказаними рішеннями, Ковальов Ю.Ю. та його захисник (адвокат) подали апеляційні скарги, які колегія суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду ухвалами від 13 серпня 2026 року та від 17 серпня 2026 року залишила без задоволення, а ухвали слідчого судді Вищого антикорупційного суду від 1 липня 2026 року та від 3 липня 2026 року – без змін. Зокрема, в ухвалі від 17 серпня 2026 року колегія суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду погодилась із висновком слідчого судді про обґрунтованість підозри, оскільки відомості, що містяться у наданих слідчому судді копіях матеріалів кримінального провадження, можуть переконати об'єктивного спостерігача в тому, що Ковальов Ю.Ю. міг вчинити кримінальні правопорушення, передбачені частиною четвертою статті 368, частиною другою статті 209 Кримінального кодексу України, та зазначила, що надані із клопотанням матеріали доводять наявність правових підстав для накладення арешту на майно, а також те, що на цьому етапі кримінального провадження потреби досудового розслідування виправдовують таке втручання у права та інтереси власника майна для забезпечення кримінального провадження. Крім того, в ухвалі від 13 серпня 2026 року колегія суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду зазначила, що розгляд слідчим суддею клопотання про арешт майна поза межами строку, встановленого частиною шостою статті 173 Кодексу, не є підставою для ухвалення слідчим суддею рішення про відмову у задоволенні клопотання про арешт майна.

У зазначених ухвалах колегії суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду вказано, що вони є остаточними і оскарженню не підлягають.

Автор клопотання вважає, що оспорювані приписи Кодексу порушують його права, визначені Конституцією України (зокрема, право на приватну власність та право на судовий захист).

На підтвердження своєї позиції Ковальов Ю.Ю. посилається на окремі приписи Конституції України, Кодексу, на рішення Конституційного Суду України, Кримінально-виконавчий кодекс України, практику Європейського суду з прав людини та судові рішення у своїй справі.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Автор клопотання твердить, що приписи статті 170 Кодексу „застосовано як підставу арешту активів заявника; відсутність попереднього поділу використано для відмови обмежити обтяження майновим інтересом підозрюваного“. На думку Ковальова Ю.Ю., відповідно до приписів статті 172 Кодексу „його не повідомлено про первинний розгляд щодо будівлі; застосоване розуміння дискреції визначило обсяг попередніх процесуальних гарантій“, а норма частини шостої статті 173 Кодексу „дозволяє не оцінювати проміжок утримання після спливу 72 годин“.

Зі змісту конституційної скарги та доданих до неї матеріалів вбачається, що Ковальов Ю.Ю. не навів аргументів щодо невідповідності приписів пункту 3 частини другої, частини п'ятої статті 170, частини другої статті 172, частини шостої статті 173 Кодексу статтям 8, 22, 24, частинам першій, четвертій, шостій статті 41, статтям 51, 55, частині другій статті 61, статтям 62, 64 Конституції України, а лише висловив незгоду із застосуванням судами в його

справі оспорюваних приписів Кодексу щодо арешту майна та його законодавчим регулюванням, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ковальова Юрія Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини другої, частини п'ятої статті 170, частини другої статті 172, частини шостої статті 173 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**